

INTERVIEW Zussen hebben samen longkanker

'Wij praten niet meer over jaren vooruit'

Ze hadden alles wat hun hartje begeerde. Een man, kinderen, een baan en een huis in hun dorp Westwoud. Het leven lachte de zussen Marian Sinnige-Blokker en Gerda Vijn-Blokker toe. Longkanker gooide hun beider levens plots compleet overhoop. Nu steunen ze elkaar.

Cees Beemster
c.beemster@mediahuis.nl

Westwoud ■ Samen aan de hoge tafel bij Gerda in huis doen de zussen hun verhaal. Dat ze drie jaar na elkaar de diagnose longkanker kregen. En dat ze dit beiden op de 20^e oktober officieel hoorden. Marian in 2017 en Gerda in 2020. „We waren toen allebei 49 jaar. Dat is toch bizar!”, zegt Gerda. „Longkanker is niet erfelijk. Een nicht van ons kreeg het ook in 2021; een jaar nadat dit bij mij werd geconstateerd. Zij is al weg; ze had geen schijn van kans.”

„Ik wilde altijd moeder worden”, zegt Gerda (51). Ze volgde het vwo op het Marcus College in Grootebroek, maar dat interesseerde haar totaal niet. „Ik moest toen bij de decaan komen. Hij zei zelfs: 'Stel dat je geen kinderen kunt krijgen'. Ik wist niet wat ik moest studeren. Iemand zei dat ik dan maar rechten moest doen.”

Zonder problemen haalde ze haar diploma fiscaal recht op de universiteit. „Als ik mijn best deed, kon ik het best. Ik voelde me ook verantwoordelijk richting mijn ouders om mijn studie te halen. Mijn vader was timmerman en mijn moeder huisvrouw. Zij betaalden alles voor me. De studie vond ik hartstikke leuk. Het ging me goed af. Zelfs dat ene herexamen was onterecht.”

Bult in nek

Ze werkte achtereenvolgens bij accountantskantoor Deloitte & Touche in Hoon, de belastingafdeling van de gemeente Wognum, een bedrijf voor technische storingen en glasschades in Hoon en een boekhoudsoftwarebedrijf in Alkmaar. Haar laatste werkgever was Kino's Kraanverhuur in Zwaagdijk waar Gerda de boekhouding deed. „Daar had ik het anderhalf jaar lang vreselijk naar mijn zin, totdat ik in de spiegel een bult in mijn nek zag. Toen was het mis. Op het moment dat duidelijk was dat ik longkanker in mijn rechter long had, stortte mijn wereld in. Ik was compleet van het padje af.”

Marian (54) had die eerste klap toen al gehad. Haar leven was een hele andere kant op gegaan. „Na de huisschool en het middelbaar verzorgend onderwijs werkte ik

November is longkankermaand

Patiëntenorganisatie Longkanker Nederland vraagt deze maand extra aandacht voor deze ziekte, waaraan jaarlijks 10.000 mensen in ons land overlijden. Jaarlijks horen 14.000 mensen dat zij longkanker hebben; de dodelijkste kankersoort. Longkanker Nederland adviseert mensen om een afspraak bij de huisarts te maken als men langer dan negen weken hoest, bloed ophoest, kortademig blijft, aanhoudend moe is en/of onverwacht veel afvalt.

Gerda (rechts) over Marian: „Het is fijn dat ik dit met haar kan delen.”

bijna vijf jaar met lichamelijke gehandicapten in Zandvoort. Mooi maar zwaar werk. Ik kreeg rugklachten en spierpijn. Ik heb toen een jaar in de bejaardenzorg gewerkt, maar werd ziek met spierpijn en vermoeidheidsklachten. Ik werd afgekeurd, stopte met werken en besloot toen moeder te worden.”

Bevolkingsonderzoek

Deelname aan een bevolkingsonderzoek in 1997 wees uit dat Marian beginnende baarmoederhalskanker had. Na een operatie kregen de artsen dit onder controle. Twintig jaar later volgde echter opnieuw kanker. „Ik kreeg pijn in mijn schouder, men dacht aan longembolie”, weet Marian nog. Het bleek kanker in haar linker long te zijn.

Alle twee longkanker. „Ons moeder is al zes jaar weg. Die hoeft dit gelukkig niet mee te maken. Ons vader heeft het er echt heel moei-

lijk mee”, merken ze. En natuurlijk, ook bij hen thuis hakt het er flink in. Bij hun echtgenoten Marc Vijn en Piet Sinnige. Maar ook bij Gerda's dochters Susan (23), Laura (18) en Anne (16) en Marian's zonen Kevin (27), Luuk (21) en Mike (19).

Eén optie

„Ik had één optie en dat was het laten weghalen van een longkwab met de tumor. Dat is gebeurd”, vertelt Marian. „Qua conditie en luchtinhoud ben ik flink achteruit gegaan. Omdat er ook lymfeklieren zijn weggehaald, houd ik veel vocht vast. Ik heb veel pijn en ben beperkt met bewegen. Als ik fiets heb ik een spiegeltje aan mijn stuur omdat ik mijn nek slecht kan bewegen. Ik kan niet eens een sinaasappel pellen. De kans dat de kanker terugkeert, is groot. Ik krijg ook constant wat anders. Vorig jaar werd ik plotseling tijdelijk aan één oog blind. En nu heb ik weer last van mijn schildklier.”

Gerda (links) en Marian steunen elkaar. Wandelen veel en praten veel.

Gerda onderging negen chemokuren en dertig bestralingen om de kankercellen uit de schakelen. „Ik was niet meer operabel; de kanker was bij mij te ver heen”, zegt ze. „Daarna heb ik een jaar lang immunotherapie gehad om mijn afweersysteem te activeren. Daar werd ik ontzettend moe van, ik kreeg longontsteking en overall spierpijn. Maar die immunotherapie is het medicijn voor de toekomst; het is hoopvol voor veel mensen.”

Ze zijn nu onder controle, zoals dat heet. „In het begin kreeg ik te horen dat ik twintig procent kans heb om over vijf jaar nog te leven. Ik mag me dan niet genezen noemen, maar van mijn arts mag de vlag dan wel uit. Ik heb levenslang; want de kans op terugkeer is heel groot. Zolang het rustig blijft, gaat het goed. Maar bij alles wat ik voel, denk ik direct dat het kanker is.” „We vertrouwen ons lichaam niet meer”, zegt Marian simpelweg.

„We zijn wel hartstikke positief, ook al hebben we het uithoudingsvermogen van een cavia. Mensen zien ons blij naar hen zwaaien en denken dat het goed met ons gaat, maar thuis zijn wij moe.” Ze vergezellen elkaar bij elke scancontrole die ze moeten ondergaan. Gerda: „Dan maken we er daarna meteen een leuke winkelochtend van met gebak. Anders is het alleen maar ellende.”

Verjaardag

Als zussen zijn ze enorm naar elkaar toe gegroeid. Ze wandelen vaak samen in de buurt. Beseffen ook dat jarenlang roken waarschijnlijk de boosdoener is. En vierden samen op 20 oktober hun zelfbenoemde 'kankerverjaardag' met een strandwandeling. Kregen toen een sjaltje in een winkel in Callantsog omdat die tien jaar bestond. Wat hun jubileum was, kregen ze als vraag. Minder grappig vinden ze opmerkingen die

voortkomen uit onwetendheid. „Mensen die zeggen dat ik mijn eigen grenzen moet trekken en toch vooral positief moet blijven. En denken dat je er weer bent als ze je zien lopen. Dat vind ik lastig”, aldus Gerda. „Zij zien niet dat ik twee keer per week naar de sport-schoon ga om mijn lichaam in conditie te houden voor het geval ik achterruit ga en om thuis de trap nog op te kunnen.”

„Ik vind die reacties soms nog erger dan de ziekte zelf”, vervolgt Gerda zelfs. „Ik ben positief, maar ook realistisch. Ik word nooit meer beter en Marian ook niet. Daar moeten wij mee leren leven.” Marian: „Ik denk dat je pas begrijpt wat kanker is als je het zelf hebt. Ik heb nu zoveel steun aan Gerda, al moet ik haar af en toe ook afremmen.” Gerda: „Je gunt dit niemand, maar het is wel fijn dat Marian het ook heeft en ik dit met haar kan delen. We stellen elkaar gerust als we wat voelen.”

Thuis gaat hun leven ondanks alles zijn gangetje. Met kinderen die overhoord moeten worden voor hun toetsweek en ook hun verhaal kwijt moeten. „Tegen mij zeiden zij: 'Mama, het is bij jou nu toch weg'. Dat is het natuurlijk niet”, zegt Marian. „Hun onbekommerde leven is weg.” Gerda knikt, al maken ze er bij haar bewust ook grappen over. „De k-kaart om iets voor elkaar te krijgen wordt gespeeld”, lacht ze. En serieus: „Hun onbezorgdheid is weg. Ze zijn bang. Dat vind ik heel zielig.”

Vakantie boeken

Nu ze geen behandelingen meer ondergaan zijn ze niet meer op artsen aangewezen die hen bij de hand houden, maar op zichzelf. Inclusief de angstige momenten. „Des te langer de kanker wegblijft, des te beter. Maar ik voel het zwaard boven mijn hoofd hangen”, zegt Gerda klip en klaar. „Me druk maken over pensioenpremies doe

ik niet, want ik denk niet dat ik oud word. Al geven we ons niet over zolang er hoop is. In het begin durfde ik niets eens aan de eerstvolgende kerst te denken. Nu wil ik het liefst de volgende zomervakantie al boeken. De begrafenis duwen we weg.”

Marian: „Wij praten niet meer over jaren vooruit. We hopen nog wel oma te worden. Dat lijkt me echt leuk.” Haar leven is al drastisch veranderd. „Ik heb geleerd veel meer te genieten van kleine dingen. Ik vind alles nu bijzonder. Ben al blij als ik fiets. En geniet als ik voor mijn gezin, mijn vader of Gerda zorg.” Gerda: „Ik mis mijn oude leven en vind het lastig om mijn kaartavond af te moeten zeggen als het niet gaat. Maar ik kan nu oprecht genieten van een wandeling. Ik heb nu veel meer tijd voor mijn gezin en mijn familie. Het gaat niet meer om werken en geld verdienen. Wat dit betreft leeft dit eigenlijk prettiger.”

FOTO'S MIEKE KUIJPER

„We vertrouwen ons lichaam niet meer

„Ik vind reacties soms nog erger dan de ziekte zelf